

Talous- ja sosiaalikomitean lausunto aiheesta "Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi rakennusten energiatehokkuudesta"

(2002/C 36/04)

Neuvosto päätti 6. kesäkuuta 2001 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 175 artiklan nojalla pyytää talous- ja sosiaalikomitean lausunnon edellä mainitusta ehdotuksesta.

Asian valmistelusta vastannut "liikenne, energia, perusrakenteet, tietoyhteiskunta" -jaosto antoi lausuntonsa 25. syyskuuta 2001. Esittelijä oli Philippe Levaux.

Talous- ja sosiaalikomitea hyväksyi 17. ja 18. lokakuuta 2001 pitämässään 385. täysistunnossa (lokakuun 17. päivän kokouksessa) seuraavan lausunnon äänin 133 puolesta 2:n pidättyessä äänestämästä.

1. Komission ehdotus

1.1. Käsiteltävänä olevalla direktiiviluonnoksella pyritään luomaan yhteinen kehys Euroopan unionin alueella sijaitsevien rakennusten energiatehokkuuden parantamiseksi. Direktiiviluonnos koskee määritelmänsä mukaisesti asunto- ja palvelualan käytössä olevia rakennuksia, muttei esimerkiksi teollisuusrakennuksia.

1.2. Luonnoksessa asetetaan vaatimukset, joita noudattaen jäsenvaltioiden on laadittava rakennusten energiatehokkuutta koskeva yhteinen laskentamenetelmä.

1.3. Luonnoksella jäsenvaltiot veloitetaan soveltamaan uusien rakennusten energiatehokkuutta koskevia vähimmäisstandardeja.

1.4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että uusiutuvien energialähteiden käyttöön, kaukolämpöön tms. perustuvien hajautettujen energiahuoltojärjestelmien toteutettavuus kokonaispinta-alaltaan yli 1 000 neliömetrin suuruisissa uusissa rakennuksissa arvioidaan.

1.5. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kokonaispinta-alaltaan yli 1 000 neliömetrin suuruisten olemassaolevien rakennusten energiatehokkuutta parannetaan korjausten yhteydessä vähimmäisstandardien tasolle. Tätä periaatetta sovelletaan kaikissa tapauksissa, joissa korjausten kokonaiskustannukset ovat yli 25 prosenttia rakennuksen senhetkisestä vakuutusarvosta.

1.6. Ehdotetussa direktiivissä säädetään, että rakennuksia myytäessä tai vuokrattaessa on esitettävä energiatehokkuutta koskeva todistus, joka saa olla enintään viisi vuotta vanha. Julkisten rakennusten energiatehokkuutta koskeva todistus tulee lisäksi asettaa kansalaisten nähtäville ja se on uusittava viiden vuoden välein.

1.7. Ehdotetussa direktiivissä säädetään erityisvaatimuksista, jotka koskevat tietyn tehoisten lämmityskattiloiden (nimellishyötyteho yli 10 kilowattia) ja ilmastointijärjestelmien (hyötyteho yli 12 kilowattia) säännöllisiä tarkastuksia.

1.8. Rakennusten sertifiointista sekä lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastuksesta vastaa pätevä ja riippumaton henkilöstö.

2. Aiemmissä lausunnoissa esitetyt kannanotot ja suositukset

2.1. Komitea on antanut käsiteltävänä olevasta aiheesta useita lausuntoja. Seuraavassa viitataan neljään äskettäiseen lausuntoon komitean vakaan ja perustellun kannan vahvistamiseksi.

2.1.1. Ensisijainen toimenpide saatavuuteen liittyvien riskien vähentämisessä on mahdollisimman monipuolinen ja tasapainoinen eri energialajien ja -muotojen käyttö.

2.1.2. Rakennusnormit ovat tärkeä ohjauskeino rakennusten energiansäästöissä. Ilmasto- ja muiden olosuhteiden erilaisuuden vuoksi eivät EU-tason yhtenäiset normit kuitenkaan voi tulla kysymykseen⁽¹⁾.

2.1.3. Komitea katsoo, että uusiutuvista energialähteistä tuotettua sähköä koskevien sitovien tavoitteiden asettaminen saattaa olla ristiriidassa läheisyysperiaatteen kanssa, jota sovelletaan Kioton tavoitteiden saavuttamiseen tähtääviin toimiin⁽²⁾.

⁽¹⁾ TSK:n lausunto aiheesta "Vihreä kirja – Energiahuoltostrategia Euroopalle" KOM(2000) 769 lopullinen – EYVL C 221, 7.8.2001, s. 6.

⁽²⁾ TSK:n lausunto aiheesta "Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi uusiutuvista energialähteistä tuotetun sähkön käytön edistämisestä sähkön sisämarkkinoilla" KOM(2000) 279 lopullinen – EYVL C 367, 20.12.2000.

2.1.4. Rakennuksia koskevilla säännöksillä uudisrakennukset on erotettava selkeästi muista ja tehtävä selvä ero julkisrahoitteisten ja yksityisen sektorin rahoittamien uusien ja vanhojen rakennusten välillä. Vanhoille rakennuksille on määriteltävä erityisehdot kunnostettaessa kaupunkien vanhoissa keskustoissa sijaitsevia rakennuksia⁽¹⁾.

2.1.5. Ostajalle ja vuokralaiselle on annettava täsmällistä tietoa sekä uusista että nykyisistä rakennuksista. Kaikkien maiden on lisättävä rakennusmateriaaleista, eristyksestä ja rakentamisesta antamiensa säädösten valvontaa ja seuranta⁽²⁾.

2.1.6. Ennaltaehkäisevää huoltoa on parannettava niin teollisuudessa kuin rakennuksissa ja liikenteessä, jotta tuotantokelpoisuus säilyy ja päästöt pysyvät kohtuullisina. Sijoittamista energiankulutusta supistaviin ratkaisuihin on tuettava entistä enemmän verohelpoituksin.

3. Yleishuomioita

3.1. Komission ehdotusta on syytä tutkia laajemmassa kontekstissa osana yhteisön energiapolitiikkaa ja etenkin energiansäästötarpeen kannalta ottaen huomioon:

- vähäiset mahdollisuudet vaikuttaa tuontienergian tarjontaan
- EU:n nykyisin arviolta 50 prosenttinen riippuvuus tuotavista energialähteistä
- EU:n riippuvuutta voimistava laajentuminen: ilman ydinvoimaloiden uudistamista riippuvuusaste nousee 70 prosenttiin vuonna 2030
- Kiotossa sovittujen velvoitteiden noudattaminen
- rakennusten energiankulutuksen merkitys⁽³⁾.

(1) TSK:n lausunto aiheesta ”Komission tiedonanto: Energiatehokkuus Euroopan yhteisössä – strategia energian taloudellista käyttöä varten” KOM(98) 246 lopullinen – EYVL C 407, 28.12.1998, s. 176.

(2) TSK:n oma-aloitteinen lausunto aiheesta ”Taloudellista energiankäyttöä (RUE) edistävä politiikka Euroopan unionissa ja sen jäsenyyttä hakevissa maissa” – EYVL C 407, 28.12.1998, s. 160.

(3) Ks. liitteenä oleva taulukko 1: Energian loppukysyntä Euroopan unionissa aloittain ja energialähteittäin.

4. Erityishuomioita

4.1. Vähimmäisstandardit

4.1.1. Ehdotetussa direktiivissä säädetään, että uusien rakennusten on vastattava energiatehokkuuden vähimmäisstandardeja. Yhteisiä tai kunkin valtion omia vähimmäisstandardeja ei kuitenkaan määritetä direktiivissä saati sen liitteissä.

4.1.2. Komitea suhtautuu myönteisesti läheisyysperiaatteen ja kannattaa ajatusta vähimmäisstandardien määrittämisestä valtioittain niiden omien maantieteellisten ja ilmastollisten olojen mukaisiksi. Se pitää kuitenkin välttämättömänä, että direktiivissä kerrataan nykyistä yksityiskohtaisemmin Kioton tavoitteet ja velvoitteet, joilla jäsenvaltioita kannustetaan määrittämään vähimmäisstandardit järkevälle ja keskenään yhteensopivalle tasolle kohtuullisessa yhteisessä määräjassa.

4.1.3. Komitea katsoo myös, että laajentumisen yhteydessä on toivottavaa päättää kunkin hakijamaan kanssa sovituisissa määrärajoissa saavutettavista tavoitteista ja tukea hakijamaita yleisötiedotuksessa siten, että tavoitteet saavutetaan sovitusti.

4.1.4. Komitea toteaa, että ehdotetussa direktiivissä otetaan yksinomaan huomioon energianäkökohdat vähimmäisstandardien määrittämiseksi kussakin valtiossa. Se suosittaa komissiolle, että tämä tutkii mahdollisuuksien mukaan, olisiko rakennusten rakentamis- tai kunnostusvaiheessa syytä omaksua nykyistä laajempi näkökulma, jossa otetaan huomioon äänieristyksen kaltaisia muitakin näkökohtia. Se lienee sekä taloudellisesti edullisempää että käyttäjille miellyttävämpää⁽⁴⁾.

4.2. Soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen

4.2.1. Luonnoksessa jäsenvaltioille tarjotaan mahdollisuus jättää soveltamisalan ulkopuolelle historialliset rakennukset, väliaikaiset rakennukset, teollisuuslaitokset, korjaamot ja kakkosasunnon kaltaiset asuinrakennukset, joissa ei asuta säännöllisesti.

4.2.2. Komitea suhtautuu myönteisesti näiden rakennusten jättämiseen säädöksen soveltamisalan ulkopuolelle ja toivoo maatalousrakennusten lisäämistä kyseisten rakennusten joukkoon. Se epäilee kuitenkin soveltamisalan ulkopuolelle jättämisen tarkoituksenmukaisuutta ja liian väljän tulkinnan mahdollistavia määritelmiä. Tällaisen tulkinnan nojalla tietyissä tapauksissa voitaisiin olla soveltamatta direktiiviä samalla tavalla kaikissa jäsenvaltioissa.

(4) Talous- ja sosiaalikomitean lausunto aiheesta ”Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi ympäristömelun arvioinnista ja hallinnasta”, EYVL C 116, 20.4.2001, s. 48.

4.3. Uudet ja olemassa olevat rakennukset

4.3.1. Luonnoksessa tehdään ero uusien ja olemassaolevien rakennusten välillä, joiden edellytetään täyttävän energiatehokkuutta koskevat vähimmäisstandardit. Komitea toivoo, että nämä vähimmäisstandardit voidaan eriyttää koskemaan uusia tai olemassaolevia rakennuksia ja että niiden erityispiirteissä otetaan huomioon sekä rakennuksen kunto että käytössä olevat energiatehokkuuden parantamistekniikat.

4.3.2. Asuinrakennukset ja julkiset rakennukset on erotettu toisistaan, mutta komitean mielestä olisi tehtävä selvä ero myös yhden asunnon asuinrakennusten ja kahden tai useamman asunnon asuinrakennusten välillä.

4.4. Raja-arvot

4.4.1. Direktiiviluonnoksessa esitetään neliömetreissä määritettyjä raja-arvoja. Kun kyseessä on rakennusten energiatehokkuuden parantaminen, ei komitean mielestä aina ole tarkoituksenmukaista viitata rakennuksen pinta-alaan.

4.4.2. Energiankäytön kannalta ratkaisevan lämmityksen ja ilmastoinnin teho on sidoksissa rakennuksen tilavuuteen, joka puolestaan riippuu tilakorkeudesta ja lattiapinta-alasta.

4.4.3. Asuinrakennuksissa lattian ja sisäkaton välinen korkeus on yleensä noin 2,50 metriä. Tämän yhdenmukaisuuden perusteella voitaneen käyttää neliömetreissä ilmaistuja kynnysarvoja.

4.4.4. Direktiiviluonnoksen 2 artiklassa määritetyt erikorkuisia julkisia rakennuksia koskevat kynnysarvot olisi osuvampaa määrittää rakennustilavuutena.

4.5. Pinta-alan raja-arvona 1 000 neliömetriä

4.5.1. Luonnoksessa määritetään vain kaksi pinta-alaa koskevaa 1 000 neliömetrin raja-arvoa, toinen uusia rakennuksia ja toinen olemassaolevia rakennuksia varten (4 ja 5 artikla).

4.5.2. Jos uuden rakennuksen kokonaispinta-ala on yli 1 000 neliömetriä, sen uusiutuvien energialähteiden käyttöön, yhdistettyyn lämmön ja sähkön tuotantoon, kaukolämpöön tai tietyissä olosuhteissa lämpöpumppujen käyttöön perustuvien hajautettujen energiahuoltojärjestelmien asentamisen tekninen, ympäristöön liittyvä ja taloudellinen toteutettavuus on arvioitava ennen rakennusluvan myöntämistä.

4.5.2.1. Komitea katsoo, että tätä velvoitetta voidaan asianmukaisesti soveltaa direktiiviluonnoksen 2 artiklassa määritettyihin julkisiin rakennuksiin, kun raja-arvoksi säädetään – edellä kohdassa 4.4.4 mainittu huomioon ottaen – 2 500 kuutiometrin tilavuus.

4.5.2.2. Komitea ymmärtää, ettei velvoitetta sovelleta yhden asunnon asuinrakennuksiin, koska ne jäävät 1 000 neliömetrin rajan alapuolelle.

4.5.2.3. Komitean mielestä kahden tai useamman asunnon asuinrakennusten raja-arvo olisi syytä nostaa 2 500 neliömet-

riin. Tällöin direktiivi koskisi vain kookkaita asuinrakennuksia, joille siitä aiheutuvat lisäkustannukset eivät muodostu kohuttomiksi.

4.5.2.4. Komitea on lisäksi sitä mieltä, että jos direktiiviluonnoksessa suositettuja tavoitteita ei pystytä saavuttamaan uusien rakennusten rakentamishetkellä, luonnokseen olisi kirjattava mahdollisuus toteuttaa kyseiset toimet merkittävien kunnostustöiden yhteydessä vaivatta.

4.5.3. Luonnoksen mukaan kokonaispinta-alaltaan yli 1 000 neliömetrin kokoisten olemassaolevien rakennusten energiatehokkuus tulee saattaa korjausten yhteydessä ajan tasalle siten, että rakennukset täyttävät energiatehokkuutta koskevat vähimmäisstandardit.

4.5.3.1. Edellä esitetyn mukaisesti komitea katsoo, että tätä velvoitetta on sovellettava

- 2 artiklassa määritettyihin julkisiin rakennuksiin, jotka ovat kooltaan yli 2 500 kuutiometriä
- kahden tai useamman asunnon asuinrakennuksiin, jotka ovat kooltaan yli 2 500 neliömetriä.

4.5.3.2. Komitea panee merkille, että ehdotetun direktiivin 5 artiklassa säädettyä periaatetta sovelletaan kaikissa niissä tapauksissa, joissa korjausten kokonaiskustannukset ovat yli 25 prosenttia rakennuksen nykyisestä vakuutusarvosta. Se korostaa kuitenkin, ettei kaikissa valtioissa käytetä samoja perusteita ”nykyisen vakuutusarvon” määrittämiseen (menettelytavat eriävät toisistaan julkisrakennusten kohdalla, koska rakennusperinnön arviointiperusteet eivät ole vertailukelpoiset).

4.6. Energiatehokkuutta koskevat todistukset

4.6.1. Komitean mielestä sanaan ’todistus’ liittyvä vaikutelma pakollisesta valvonnasta tai säännönmukaisuuden tutkimisesta. Komitea suosittaa sanan ’todistus’ korvaamista sanalla ’merkintä’, joka ilmaisee komission tarkoituksena nykyistä selvemmin. Merkinnällä on mahdollista tiedottaa arvoasteikolle sijoitetusta tehosta yksityiskohtaisesti.

4.6.2. Direktiiviluonnoksen 6 artiklan 1 kohdassa säädetään, että rakennuksia rakennettaessa, myytäessä tai vuokrattaessa tulee mahdollisen ostajan tai vuokralaisen saataville asettaa energiatehokkuutta koskeva todistus, joka saa olla enintään viisi vuotta vanha.

4.6.3. Komitea katsoo, että tämä ostajalle tai vuokralaiselle takuuta merkitsevä velvoite voidaan helposti täyttää uusien rakennusten luovutushetkellä. Energiatohokkuutta osoittava merkintä voidaan luovuttaa vaivatta ilman muita lisämuodollisuuksia rakennustöiden päättämisen jälkeen vaatimusten ja vähimmäisstandardien mukaisuutta osoittavan todistuksen luovuttamisen yhteydessä.

4.6.4. Komitea on sitä mieltä, että uusia rakennuksia koskeva viiden vuoden enimmäisvoimassaoloaika on liian lyhyt, ja ehdottaa, että se pidennetään 10 tai 15 vuoteen. Tämän määräajan kuluttua ainoastaan kunnostus oikeuttaa todistuksen (merkinnän) ajantasaistamiseen.

4.6.5. Olemassaolevista rakennuksista annettava energiatohokkuutta koskeva todistus (merkintä) osoittaa rakennuksen olevan vähimmäisstandardien mukainen. Sen voimassaoloaika olisi myös pidennettävä 10 tai 15 vuoteen. Ainoastaan standardien muutos aiheuttaisi todistusten (merkintöjen) ajantasaistamisen. Ehdotetussa direktiivissä säädetään, että todistus (merkintä) on pakollinen vain myynnin tai vuokralle antamisen yhteydessä. Velvoitetta kyseisen todistuksen (merkinnän) laatimiseen muutoin ei sen sijaan ole olemassa. Energiansäästön edistämiseksi komitea ehdottaa, että kaikkia direktiivin soveltusalaan kuuluvia olemassaolevia rakennuksia koskeva todistus (merkintä) tehtäisiin pakolliseksi 15 vuoden siirtymäajalla.

4.6.6. Mikäli energiatohokkuutta koskevasta todistuksesta ilmenee vähimmäisstandardien täyttämättä jättämistä, voidaan puutteet 5 artiklan nojalla poistaa ainoastaan huomattavien korjausten yhteydessä. Todistuksen viiden vuoden voimassaoloaika ei näin ollen ole oikeutettu.

4.6.7. Komitean mielestä todistuksessa (merkinnässä) tulee standardien kaltaisten vertailuarvojen lisäksi muistuttaa energiankulutuksen pienentämistä ja lämpöhukan ehkäisemistä koskevista parhaista käytänteistä.

4.6.8. Komitea panee merkille, että direktiiviehdotuksen 6 artiklan 2 kohdassa komissio ehdottaa, että todistukseen (merkintään) liitetään suosituksia energiatohokkuuden parantamiseksi. Komitea ei pidä ehdotusta riittävänä, sillä tosiasiallinen parannus ja energiankulutuksen pysyvä vähentäminen edellyttää kansalaisten yhteisen ja yksilöllisen käyttäytymisen muutosta. Komitea toivoo, että direktiivi velvoittaa valtiot kehittämään ja uudistamaan järjestelmällisesti suurelle yleisölle suunnattavia tiedotus- ja koulutuskampanjoita, jotta jokainen kansalainen osaa arvioida, miten hän voi rajoittaa energiankulutusta omalla toiminnallaan sisätiloissa.

4.6.9. Komitea toteaa ehdotetun direktiivin 9 artiklassa säädettyä, että rakennusten sertifiointin (merkinnän laatimisen) sekä lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastuksen suorittaa pätevä ja riippumaton henkilöstö. Komitea katsoo,

että näistä toimista vastaavan henkilöstön ei välttämättä tarvitse olla riippumatonta, vaan pätevyytensä oikeuttamana virallisen tahon hyväksymää. Vaadittava ammattitaito voidaan hankkia nimenomaisessa koulutuksessa.

4.7. Lämmityskattiloiden tarkastukset (7 ja 8 artikla)

4.7.1. Direktiiviluonnoksessa säädetään säännöllisten tarkastusten toteuttamisesta yli 10 kilowatin nimellishyötytehon lämmityskattiloille ja keskusilmastointijärjestelmille, joiden hyötyteho on yli 12 kilowattia.

4.7.2. Näin matalat kynnyksarvot merkitsevät lähes järjestelmällisiä tarkastuksia kaikenlaisissa rakennuksissa yhden asunnon rakennukset mukaan lukien. Komitea toteaa, ettei direktiiviluonnoksessa ole minkäänlaista määräaikaa ensimmäisten tarkastusten tekemiselle nykyisessä rakennuskannassa saati tarkastusten voimassaololle.

4.7.3. Komitea toivoo, että jäsenvaltioille tarjotaan mahdollisuus järjestää tarkastukset 15 vuoden aikana. Ensimmäisten viiden vuoden aikana tarkastetaan tapauskohtaisesti nimellisteholtaan tai hyötyteholtaan yli 70 kilowatin laitteistot. Seuraavien 10 vuoden aikana tarkastetaan kaikki laitteistot, joiden teho on 10–70 kilowattia.

4.7.4. Direktiiviluonnoksen liitteessä tarkennetaan, että hyötyteholtaan yli 100 kilowatin kokoiset lämmityskattilat tarkastetaan joka toinen vuosi.

Lämmityskattiloiden ja ilmastointijärjestelmien tarkastusten määräajat

Nimellis- tai asennusteho	Lämmityskattilat	Ilmastointijärjestelmät
alle 10 kW	ei tarkastusta	ei tarkastusta
10–70 kW	15 vuoden kuluessa	15 vuoden kuluessa
yli 70 kW	5 vuoden kuluessa	5 vuoden kuluessa
yli 100 kW	joka 2. vuosi	ei tarkastusta

4.7.5. Ehdotetun direktiivin liitteessä määrätään, että jäsenvaltioiden on säädettävä tarvittavista toimenpiteistä sellaisten yli 15 vuotta vanhojen lämmitys- ja ilmastointijärjestelmien tarkastamiseksi kokonaisuudessaan yhdellä kerralla, joissa käytetään nimellishyötyteholtaan yli 10 kilowatin lämmityskattiloita. Komitea toivoo, että nämä erityisesti kasvihuonepäästöihin kohdistettavat tarkastukset järjestetään edellä kohdassa 4.7.3 esitetyissä määräajoissa. Ne voidaan tehdä tavanomaisten ennaltaehkäisevien huoltotoimien yhteydessä.

4.7.6. Tarkastukset ovat voimassa 10 vuoden ajan. Määräaika alkaa, kun tarkastuksen yhteydessä tehdyt suositukset ja määräykset todetaan toteutetuiksi.

4.7.7. Komitea katsoo, että lämmityskattiloiden ja ilmastointijärjestelmien asentamisen ja luovutuksen yhteydessä annettavan vaatimustenmukaisuustodistuksen tulisi olla mahdollisista standardimuutoksista huolimatta voimassa 10 vuotta.

5. Energian säästämiseen ohjaavat kannustimet

5.1. Komitean mielestä on syytä käyttää kaikki keinot, joilla helpotetaan energiansäästöpyrkimyksiä, edistetään uusiutuvien energialähteiden hyödyntämistä ja rajoitetaan kasvihuonekaasujen syntymistä. Se toteaa kuitenkin, että direktiivihankkeessa korostetaan yksinomaan omistajille tarjottua mahdollisuutta siirtää kustannukset vuokriin. Tämä vaihtoehto on suppea, etenkin koska vuokrahinnoittelu on tietyissä maissa säänneltyä.

5.2. Komitea muistuttaa todenneensa 30. toukokuuta 2001 antamassaan lausunnossa seuraavaa: ”Myös verokannustimet, joilla edistetään teknologista innovaatiota ja ohjailaan teollisia prosesseja ympäristölle edulliseen suuntaan, ovat asianmukaisia, sillä ne eivät vääristä markkinoita (1).”

5.2.1. Tässä lausunnossa komitea ehdottaa, että jäsenvaltioille tarjotaan mahdollisuus hyödyntää seuraavanlaisia verotoimia ja kannustimia:

- alennetun arvonlisäverokannan soveltaminen neuvoston 28. helmikuuta 2000 tekemän päätöksen mukaisesti tiettyihin erityisen työvoimavaltaisiin palveluihin, joita ovat asuntojen parannustyöt energiatehokkuuden parantaminen mukaan lukien
- direktiivin soveltamisesta aiheutuvien kulujen vähentämisen vuokranantajien vuokratuloista

(1) TSK:n lausunto aiheesta ”Ehdotus: Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös ympäristöä koskevasta yhteisön toimintaohjelmasta (2001–2010)”, 30.5.2001 – EYVL C 221, 7.8.2001, s. 12.

Bryssel 17. lokakuuta 2001.

- kyseisten kulujen vähentäminen verotettavasta tulosta.

6. Päätelmät

6.1. Komitea kehottaa komissiota kiinnittämään huomion jäsenvaltioiden jatkuvaan käytäntöön verottaa järjestelmällisesti kaikkia nykyisin käytettäviä energialähteitä, varsinkin fossiilisia polttoaineita. Niinpä kaikki joko energian säästämiseen tai muihin (kasvihuonekaasuja vähemmän aiheuttaviin) energialähteisiin siirtymiseen kannustavat politiikat perustuvat talousmalleihin, joissa ei oteta huomioon verovähennyksiä. Esimerkiksi otettakoon Tanskasta 160 000 asuinrakennuksen kokonaisuus, jossa investointien 13 prosentin tuottoaste alentaa veroa vastaavassa suhteessa.

6.2. Korostaen tukevansa komission menettelytapaa ja pyrkimystä kehittää yhteinen rakennusten energiankäyttöä ja sen seuranta koskeva menettely komitea muistuttaa, että:

- kansainvälisessä kilpailutilanteessa jäsenvaltioille ei tule luoda ylivoimaisia velvoitteita. Euroopan unionin on sopeutettava politiikkansa kaikkien asianomaisten maiden pyrkimykseen panna Kioton pöytäkirja täytäntöön,
- on varmistettava, että unionin jäsenyyttä hakeneet maat sitoutuvat etenkin uudisrakennusten osalta jäsenvaltioiden tavoitteiden mukaisiin toimiin vähentääkseen energiariippuvuuden kasvua ja saavuttaakseen nopeasti jäsenvaltioiden tason,
- on varmistettava, ettei vuokranantajille tai vakinaisen asuntonsa omistajille synny mahdollisuuksiin nähden kohtuuttomia taakkoja, mikä vesittäisi direktiivien tavoitteet ja kannustaisi kansalaiset hylkäämään ajatuksen yhtenäisestä Euroopasta.

6.3. Komitea toivoo, ettei ehdotetun direktiivin 3 artiklassa säädetyn rakennusten energiatehokkuuden laskentamenetelmän laatimista anneta 11 artiklassa tarkoitettujen menetelmien mukaisesti muodostettavan komitean tehtäväksi. Laskentamääritelmän laatimisesta on syytä säätää erillisessä direktiivissä, jonka valmistelu tarjoaa mahdollisuuden nykyistä virikkeisempään avoimeen keskusteluun.

Talous- ja sosiaalikomitean

puheenjohtaja

Göke FRERICHS

LIITTE I

talous- ja sosiaalikomitean lausuntoon

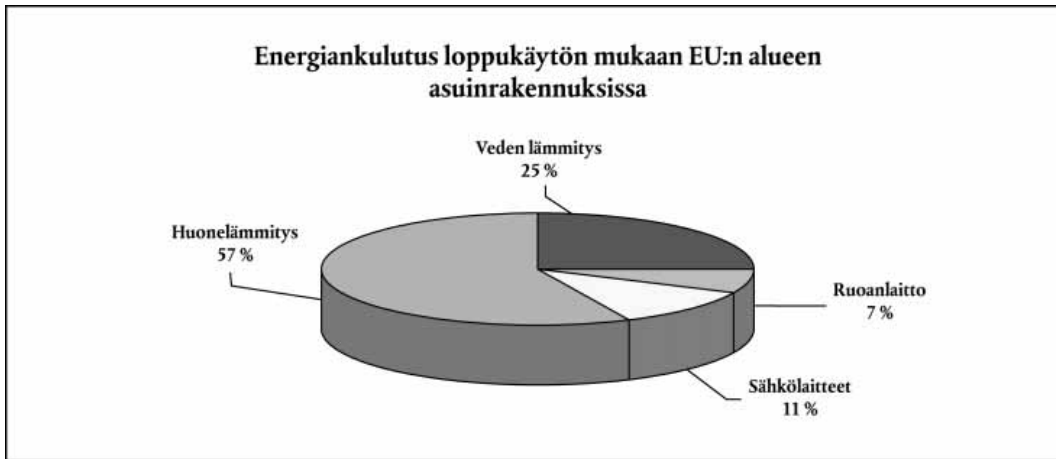
Taulukko 1: Energian loppukysyntä Euroopan unionissa aloittain ja energialähteittäin vuonna 1997 (miljoonaa öljykvivalenttitonnia) undefined

Energian loppukysyntä aloittain/energian loppukysyntä polttoaineittain	Rakennukset (asunto- ja palveluala)	% yhteisestä energian loppukysynnästä	Teollisuus	% yhteisestä energian loppukysynnästä	Liikenne	% yhteisestä energian loppukysynnästä	Yhteensä	% yhteisestä energian loppukysynnästä
Kiinteät polttoaineet	8,7	0,9	37,2	4,0	0,0	0,0	45,9	4,9
Öljy	101	10,8	45,6	4,9	283,4	30,5	430,1	46,2
Kaasu	129,1	13,9	86,4	9,3	0,3	0,0	215,9	23,2
Sähkö (mukaan luettuna uusiutuvien energialähteiden osuus 14 %)	98	10,5	74,3	8,0	4,9	0,5	177,2	19,0
Johdettu lämpö	16,2	1,7	4,2	0,5	0,0	0,0	20,4	2,2
Uusiutuvat energialähteet	26,1	2,8	15,0	1,6	0,0	0,0	41,1	4,4
Yhteensä	379,2	40,7	262,7	28,2	288,6	31,0	930,5	100,0

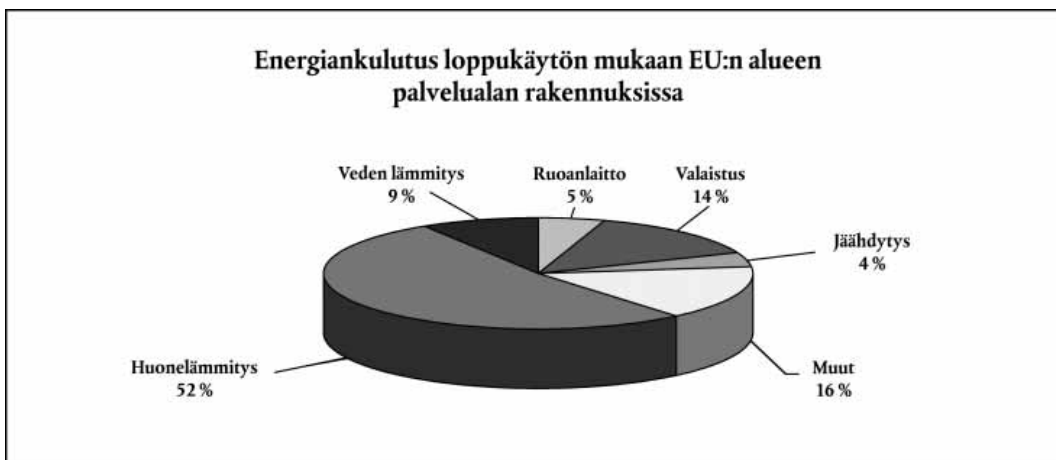
(¹) Energy in Europe – European Union Energy Outlook to 2020, erikoisnumero marraskuu 1999, yhteinen analyysihanke, Euroopan komissio.

LIITTE II

talous- ja sosiaalikomitean lausuntoon

Kuva 1: Energiankulutus asuntoalalla (1)

Kuva 2: Energiankulutus palveluallalla (1)

(1) KOM(2000) 769 lopullinen, 29.11.2000.